

Wereldontvanger

Koen Dille

Begin juni, toen Elio Di Rupo aan zijn tweede formatieronde bezig was, vertrokken wij met vakantie. Naar Italië. Heerlijk land! Wel riskeer je daar, als je niet uitkijkt, nogal wat specimens van de Vlaamse *beau monde* tegen het welgedane lijf te lopen. Verhofstadt bijvoorbeeld. Die heeft er zich een boerderijtje aangeschaft. Te midden van zijn olijfboomgaard zit hij daar aan zijn neoliberaliteit te schaven. 't Is eens iets anders dan die kloeke kerels en blozende deernen van CD&V die zich "midden de mensen" proclameren en derhalve niet anders kunnen dan oorden als Blankenberge of de Vlaamse Ardennen aan te doen. Ook Karel de Gucht wordt geregeld in Italië gesignaleerd. Plus natuurlijk het hele neerhof van culturo's waarmee dat volkje zich pleegt te omringen. Verlaat je echter de platgetreden heuvels van Toscane en Umbrië dan ga je gegarandeerd een zalige vakantie tegemoet. Voor ons betekende dat vier weken *dolce far niente* in de Salento. Zo heet het puntje van de hak van de Italiaanse laars.

Maar een mens leeft niet van brood alleen. Zelfs een geroosterd visje met een kruikje wijn en een handvol sappige kersen of een tartufo toe volstaan niet. Tenminste als die mens ook een bewuste staatsburger wil zijn. Wie tegenwoordig België buiten rijdt, weet immers nooit of dat land bij zijn terugkeer nog op de kaart zal staan. Beter dus de zaken te blijven volgen, om het met Martine Tange te zeggen. En daarvoor hebben we nu net de Wereldomroep Radio Vlaanderen Internationaal. En zo kwam het dat we alvorens te vertrekken ons een wereldontvanger hadden aangeschaft. Om en bij de 150 euro kostte dat apparaat, door techneuten met *World Band Receiver* aangeduid. Met daar dan nog een knoert van een transformator bovenop. Want in Italië verdragen de leidingen maar 110 volt, terwijl die wereldontvanger, behalve dat hij een bres in je portemonnee slaat, ook nog de reputatie heeft batterijen per dozijn te vreten. Een mens zou bijna gaan denken dat in dat toestelletje geen elektronica zit

maar een steenmarter. Kortom, alles bij elkaar liep het hele pakket op tot meer dan anderhalve kilo – inclusief twee lijvige volumes, zijnde een zestalige handleiding en een *Wave Handbook* waarin alle radiostations van over de hele wereld alfabetisch staan opgelijst met onder meer vermelding van bandbreedte en zendtijd. Alles bij elkaar maakt dat al vlug twee pockets minder ruimte in je koffer.

Anders wel een prachtig stuk industriële vormgeving, die *World Band Receiver*, daar niet van. Was het niet dat er made in Japan op stond, je zou geloven dat het onversneden Italiaanse design was.

Bijna vier weken heeft dat prijzige bakje op ons nachtkastje staan blinken en pronken. Blakend van pretentie, maar compleet nutteloos. Een volle dag nochtans hebben we geprobeerd om het ding Nederlands te doen praten. Alle hoeken van ons vakantieverblijf hebben we die aansteller van een wereldontvanger laten zien. De living, de slaapkamer, de douche, het toilet, de keuken, het bezemhok en het balkon. In alle richtingen hebben we zijn antenne uitgeschoven. Edoch Radio Vlaanderen Internationaal gaf niet thuis. Echt radiostilte kon je het niet noemen, want op de in het *Wave Handbook* aangeduide bandbreedte produceerde het monstertje een zenuwslopende ruis. Gelukkig hield die ook de wijfjesmuggen op afstand. En toppunt van frustratie: op de rest van de frequenties kon je alles beluisteren wat op deze planeet de ether vervuult. In de eerste plaats de hele resem flutzendes die Berlusconi dag in dag uit op de Italianen loslaat. En voorts ook alles wat van Abchasië tot Zimbabwe de planeet wordt rondgestraald. Maar wat ben je met zendstation Kuala Lumpur of Radio Simba in Mogadiscio als je wil weten of België nog bestaat? Hoe vergaat het Elio Di Rupo? Waar ergert Bart De Wever zich nu weer aan dat hij zich te kort gedaan naar zijn frietkot spoedt? Is nog altijd niemand op de idee gekomen om Man-gain met een roomtaart te bewerken? Van

dergelijke informatie zijn we vier weken lang verstoken gebleven.

Daarvoor hoeft je natuurlijk ook niet op de Italiaanse pers te rekenen. Zelfs in wat bij ons de kwaliteitskranten zou heten, zoals de *Repubblica* of de *Corriere della Sera*, staat nauwelijks buitenlands nieuws. In die vier weken wisten ze over België maar één ding te melden, namelijk dat er een rel was ontstaan over de taal van de liedjes die in de Brusselse metro te horen waren. Ik zweer het u. Voor de rest zo goed als alleen de politieke doodstrijd van Berlusconi. Bladzijde na bladzijde. Zijn gefacelifte masker grijnst je op haast elke pagina toe. Bijna levensgroot soms. Schijnbaar onverstoorde blijft die man rondploeteren in de politieke beerput die hij voor een groot deel zelf heeft volgeschoten. Electorale pandoeringen, fiscale fraude, omkoperij, seksschandalen, dubieuze vrienden, rebellie binnen zijn eigen partij, felonie van zijn coalitiegenoten, verbale uitschuivers, en leugens aan de lopende band. Van die laatste publiceert de *Repubblica* er elke dag een lijst van tien! Het houdt niet op. De vraag is al lang niet meer of Berlusconi van het toneel verdwijnt, maar *wanneer*. Boeiend dat wel. Kleurrijk zelfs. Maar niet hartverheffend.

Toen we thuiskwamen bleek Di Rupo geen stap verder te zijn geraakt. Lieve, onze buurvrouw die haar naam niet heeft gestolen, had de kranten netjes op datum gelegd. Alleen het stripverhaal naderde zijn ontknoping. Vandaag, 21 augustus, zijn ze voor het eerst sinds een jaar opnieuw met acht partijen rond de tafel gaan zitten. Ondertussen heb ik dat pak kranten doorgenomen. Het enige belangwekkende nieuws was dat ze Radio Vlaanderen Internationaal hebben opgedoekt. Neoliberale besparingen, weet u wel. Mijn onverantwoord interessante kwaliteitskrant is daar pas op 17 juli achter gekomen. Benieuwd of de VRT zal reageren op mijn schadeclaim. Iemand geïnteresseerd in een wereldontvanger?